

NUMĂRUL

171

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

editorial

Costel Cozorici

Am văzut ploaia! Și am simțit-o! Și am respirat-o! Acel aer umed pe care plămâniile mele îl respingeau. Acela prigonire a simțurilor într-o metamorfoză a bunului simț. Fac ușor corelațiile între cald și rece, măcar din pricina curcubeului. Mă arcuiesc asemenea lui, fără a mă sparge. Și mă uimește

întotdeauna această liniaritate curbilinie.

În general nu am probleme de adaptare de la o vreme la alta. Au fost atâtea și atâtea zile de soare, de caniculă, de secetă. Dar oamenii s-au rugat pentru ploaie. Și Dumnezeu le-a ascultat rugămintele. Ei, dar chiar era nevoie ca Domnul să-și întoarcă privirile către Iași chiar în aceste zile? Oare „Sfântul Ilie” nu mai avea altundeva treabă decât prin părțile noastre? Ce mai contau câteva zile de întârziere?

Sărbătoresc zilele Iașului. Iar în mintea mea sărbătoarea se confundă cu bucuria, cu voia bună, cu o atmosfera caldă în mijlocul prietenilor sau a familiei. Pentru că așa m-am obișnuit. Ce ți-e și cu obișnuința asta?! Îmi place pentru că vine din mintea mea. Și pentru că e pe plac simțurilor mele, din trupul meu. Dar azi parcă a fost altfel. A venit mama la mine și mi-a propus să ieșim în oraș. Cu toată familia. Să vadă și ea ce mai e pe ici, pe colo. Să mai caște gura la vreo tarabă, la ornamentele florale din fața primăriei ce fac concurență celor din grădina botanică. Să se convingă singură cât de lungă poate fi coada la „Sfântă”. Dar unde să încapă bucuria mea printre toate acestea? Nu vă spun că mi-am consumat cea mai mare parte a energiei încercând să protejiez trecătorii de umbrela mamei ce se întorcea în toate direcțiile, ca o busolă stricată. Deh, femeie de la țară!

Mi-e atât de greu să despart bucuria de eul personal. Așa cum gândurile, sentimentele și trăirile îmi aparțin, am înclinația de a-mi însuși orice lucru cu care vin în contact. De unde această tendință de

acaparare? Până unde poate merge egoismul meu? Dacă pe mine mă încălzește, nu-i al meu și soarele? Sau munții, sau marea, sau curcubeul? Am tot mai mult impresia că, în zilele noastre, reușim să ne scufundăm în mediocritate mai mult ca oricând și să o înfășurăm în jurul trupului nostru ca pe o platoșă. Această tendință autoprotectivă nu poate fi decât distructivă. Nu avem același soare care răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou (Eclesiastul 1:5)? Doar că întotdeauna are o altfel de manifestare. Soarele de dimineață ne mângâie trezirea, cel de seară ne îndeamnă spre melancolie iar cel de ziuă... e doar soare. Întreabă-l pe cel care trăiește în deșert sau pe cel de la pol despre soarele lor. Dar tot ce se întâmplă sub soare... nu e deloc întâmplător. Când s-a întâmplat ultima oară să mă privesc în oglindă și să văd cerul? De ce îmi este greu să deslușesc pașii Domnului atunci când alerg pe cărările lumii? În ce moment am auzit șoapta Duhului ascultând, în căștile credinței, simfonia pământului?

Trăiesc la singular și vreau să mă bucur împreună cu Dumnezeu? Nu! Nu! Nu! De trei ori nu. De aceea ploaia aceasta mă întristează și-mi răpește bucuria sărbătorii. Pentru că e a mea. Doar atunci când voi accepta că e tot de la Domnul, că de fapt și norii își au locul tot undeva sub soare și că sărbătoarea stă sub semnul închinării, abia atunci voi putea coborî de pe altarul sinelui, renunțând la lemn și la piatră. Abia atunci, ridicând ochii spre cer, voi vedea crucea răstignită ea însăși pe eșafodul cerului, picurând sângele din rana renunțării la sine peste norii aducători de ploaie.

Nimic nu este mai nesemnificativ decât un lucru care iese în evidență. Iar evidența ne ascunde Divinul. Dacă mintea mea îmi joacă feste, îmi asum răspunderea minții. Sau mă voi ascunde în spatele vinovăției văzului. Dacă „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd (Evrei 11:1)” eu unul nu mă pot asocia cu zilele de sărbătoare ale Iașului așteptând interminabil atingerea unei racle cu oseminte sau alergând haotic între două sărbători religioase în căutarea izbăvirii premature.

De la moarte la viață

Roxana Rădulescu

Anul acesta, Sărbătorile Iașiului mi-au trezit amintiri legate de anii mei de căutare a Domnului, de perioada de dinainte de Neemia.

Provin dintr-o familie de ortodoksi nepracticanți, unde se țineau sărbătorile importante și toate acele „tradiții”: nu coasem, nu facem treabă prin gospodărie că e duminică sau sărbătoarea vreunui sfânt, nu facem baie de Sf. Ilie, nu spălăm rufe de Bobotează și altele de genul ăsta. Le-am respectat și eu, ca orice copil, neștiind însă de ce trebuie să facem toate astea.

Acum, uitându-mă înapoi în viața mea, văd cum Domnul a intervenit de atâtea ori în viața mea pentru a mă ajuta să Îl cunosc și cred cu tărie ce spune Psalmistul: *„Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rînduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.”* De la familia super-protectivă în care am crescut și prin care Domnul m-a ferit de multe păcate ale tinereții, de la moartea dragului meu bunic pe când aveam doar 4 ani și m-am întrebat pentru prima dată ce se întâmplă cu cineva după ce moare, la visele din copilărie întrerupte de deschiderea unei trape sub picioarele mele și eu cădeam într-un tunel ce ducea la gura unui Vulcan... poate par prostii sau simple coincidențe, dar cred din toată inima că Domnul mi-a rezervat un loc în Împărăția Sa de dinainte de a mă naște.

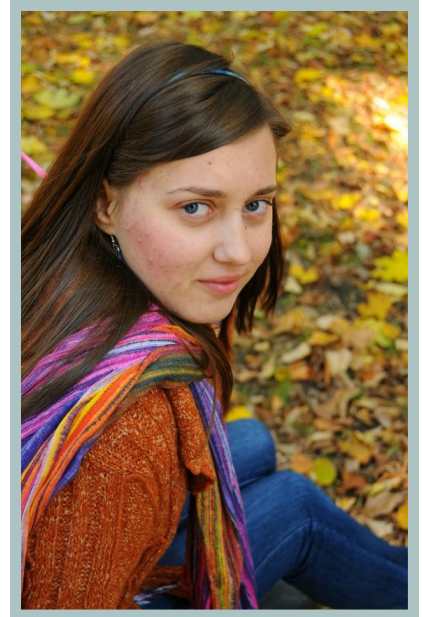
Am crescut și de la orele de religie am mai aflat câteva lucruri despre Dumnezeu... apoi în liceu, am decis că vreau să citesc Biblia, așa că mi-am rugat tatăl să îmi cumpere una (motiv de mare nemulțumire pentru mama mea, pentru că o Biblie tipărită de BOR are un preț destul de mare). Mi-am primit Biblia și am început să citesc...Facerea... însă după câteva capitole, neînțelegând mare lucru, m-am oprit...

Am decis apoi că doresc să Îl cunosc și mai bine pe Domnul, doream să cunosc cum pot trăi pe placul Lui și cine mai potrivit să mă învețe asta decât Biserica? Au urmat 2 ani de mers duminica la biserică, de ținut posturile (iarăși, mare nemulțumire pentru mama mea aceste posturi, căci trebuia să gătească câte două feluri de mâncare). Aceste lucruri m-au ajutat să aplic învățătura Bisericii din perioada posturile “să fim mai buni” în viața mea. Însă nu simțeam ca m-am apropiat de Dumnezeu...

Și eu mă rugam sfinților, Fecioarei Maria, Sf. Parascheva...Obișnuiam să merg duminica la Mitropolie și de fiecare dată când ieșeam la 11-12, deși mitropolia nu era prea plină, întotdeauna exista un rând foarte mare în curte cu cei care doreau să se închine la Sfântă. Se închinau și apoi ieșeau, nu rămăneau la slujbă. În prima duminică din Postul Paștelui se celebrează duminica ortodoxiei, și țin minte că într-un an am fost

dezamă-gită de cât de puțini veniseră la mitropolie și nu au putut asculta ce a spus preotul despre istoria icoanelor, cum au apărut, ce reprezintă.

În ziua în care tatăl meu a început să se simtă rău, am mers la mitropolie, unde m-am rugat pentru el, atât Sfintei Treimi cât și sfinților, însă starea lui a continuat să se înrăutățească. Pierduse mult sânge, avea o hemoragie

digestivă. Când mama mea a mers cu el în ambulanță la spital, atât eu cât și sora mea ne-am rugat pentru el. Cred că în noaptea aceea am stabilit un record la cât de mult pot repeta rugăciunea Tatăl Nostru. Însă, simțeam că e nevoie de mai mult...așa că am răsfoit cartea de rugăciune pe care o aveam și am dat peste o rugăciune pentru vindecare adresată Mântuitorului, Persoana din Sfânta Treime căreia nu mă adresasem până atunci. Dar am îndrăznit să îi cer din toată inima să îmi salveze tatăl. Și m-a ascultat. Iar acest lucru m-a făcut să îi mai cer ceva, să mă ajute să îl descopăr și mai mult. M-a adus în Neemia, unde am văzut ce înseamnă o relație cu El și nu o religie. Mi-a vorbit de atâtea ori prin Cuvântul Lui și astăzi sunt cine sunt, numai datorită Lui.

Mă gândesc și la ceilalți oameni care nu L-au descoperit încă pe Mântuitorul lor. Oameni care Îl caută, în religii, în ritualuri, la oameni care ar trebui să îi ghideze spre Isus, dar nu o fac.

Îmi doresc pentru mine să pot fi mai tolerantă față de cei care trăiesc o religie crezând că îl cunosc pe Dumnezeu...am trecut și eu pe acolo și știu cum e, însă sunt ispitită de multe ori să judec, că ei nu se zbat mai mult să îl găsească pe Domnul, că nu știu multe lucruri esențiale legate de Mântuitorul nostru. Dar nu este vina lor în totalitate.

Am credința că dacă vor striga către Domnul, dorința lor de a-L cunoaște și vor stărui în asta, Domnul le va răspunde. Mie mi-a răspuns.

Eu, tu, el/ea; noi, voi, ei/ele...

Alina Tuduri

Mă uitam în săptămâna din jurul zilelor Iașilor, cum și-a schimbat orașul nostru înfățișarea... Nu m-am îngrămadit să văd ce s-a mai adus nou „la târg”, și nici nu știu măcar unde s-a amplasat scena pentru concertul de Zilele Iașului. Nu îmi place aglomerația și prefer să evit, dacă se poate, zonele suprapopulate de

pe trotuare. Am trecut totuși pe Ștefan și am văzut sute de iconițe cu ștampila: SFINȚIT și alte obiecte de cult cu care se face comerț... Pentru 2 lei, poți să porți în buzunar o bucată de har aprobat nu știm de cine... M-am întristat și m-am rugat în drum spre facultate pentru risipirea întunericii de pe mințile oamenilor, pentru că unii din ei sunt căutători autentici de Dumnezeu... Și eu vin exact de acolo!

Apoi, am auzit în stânga și în dreapta prieteni care se pregăteau pentru o noapte de stat în picioare în frig, pentru a se închina apoi la moaștele Sfintei Parascheva... Săracii! Mi-a fost milă pentru tot chinul la care își supun trupurile în frig și umezeală, pentru 10 secunde de trecere pe lângă racla în care este așezată Sfânta. Și totuși, între ei, sunt căutători de Dumnezeu adevărați!

În 2009, și eu am fost printre acești oameni... Îmi amintesc puține lucruri din acea noapte... Știu că plouase până la 8 seara și că eu și câțiva prieteni ne-am așezat în rând după ce s-a terminat ploaia. Era în jur o umezeală foarte mare, care până la jumătatea nopții a intrat în oase, în papuci, peste tot... Am stat vreo 11 ore în rând... Am fost norocoși... Ploaia speriașe pe mulți, așa că am prins rândul mai scurt. Am cântat împreună la rând, ne-am rugat, am vorbit, ne-am înghesuit unii în alții ca să ne încălzim... La un moment dat însă, am mai pierdut din entuziasm... Eram cu toții foarte obosiți... Mi s-au tăiat picioarele și am avut sentimentul că adorm pur și simplu, brusc, în picioare, și că organismul meu nu mai rezistă... Am avut noroc, că așa cum eram noi înghesuiți, m-a prins de umeri un prieten mai experimentat în ale statului „la

rând la Sfântă”... În jur de ora 6 sau 7, dimineața, am ajuns în curtea Mitropoliei unde nu mai era nici un rând, ci pur și simplu o masă de oameni migrând încet, către o portiță mică în spatele căreia se aflau moaștele... Am văzut acolo atâta răutate și atâta bătaie ca să se ajungă la portiță cum rar mi-a fost dat să văd... Îmi închipui că după o noapte de nesomn în frig și umezeală, toți de acolo erau cu nervii întinși la maximum...

Am ajuns într-un final ACOLO, am sărutat o icoană și mi s-a spus să trec repede, că sunt o mulțime de oameni care mai trebuie să treacă... Nici 10 secunde nu știu dacă am stat acolo... Și aveam atât de multe lucruri pe care le aveam în suflet și trebuiau vărsate către cineva dincolo de puterile mele... Nu știu cum am ajuns în stație, nu știu cum am ajuns în tramvai, știu doar că mi s-a părut cel mai cald tramvai (care mai era și aproape gol) în care m-am urcat vreodată... M-am trezit la capătul liniei când o doamnă mi-a pus mâna pe umăr și m-a trezit blând, uitându-se cu milă la mine: „Am ajuns la capăt... Ai fost la sfântă?”... Am spus „da” și am coborât din tramvai... Nu știu cum am mers pe jos de la capăt până la mine acasă, nici nu știu dacă am mai avut putere să-mi pun pijamalele sau am căzut pur și simplu frântă pe pat...

Nu pot să judec acești oameni... Sunt și între ei persoane care Îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu și cred că împlinesc voia Lui așteptând ore în șir ca să se închine cuiva care nu este Dumnezeu! Și eu am venit dintre ei! Acum, privind în urmă, mă gândesc cât de întristat trebuie să fi fost Domnul Isus să vadă cum mi-am supus trupul dat de El unui tratament atât de drastic doar ca să primesc o mântuire condiționată de cele 10 secunde, când El aștepta cu brațele deschise să mă ia în brațe clipă de clipă pentru tot restul vieții mele, într-o relație personală și nemijlocită...

Mă uimește Dumnezeu pentru capacitatea Lui de a folosi chiar și acel context pentru a vorbi despre dragostea Lui! Am înțeles că iubirea Lui nu depinde de acel cadru „sacru”... Că Hristos își dorește o Casă Vie în mine și nu o închinare sărăcăcioasă în temple de piatră rece...

Un an mai târziu, am refuzat invitația prietenilor mei de a mai sta la rând de Sfânta Parascheva... Îl descoperisem pe Hristos și realizasem că trebuie să-mi schimb viața pentru El! Două săptămâni mai târziu, am făcut legământ în fața martorilor văzuți și nevăzuți cu Domnul Dumnezeu care m-a scos dintr-un Egipt de care-mi amintesc cu înfiorare...

Dimineața și desenele animate

Andrei Amăriucăi

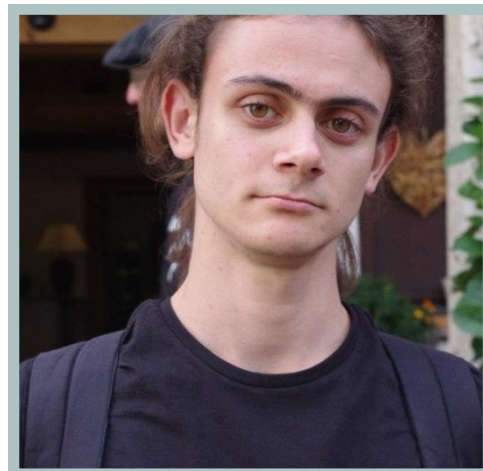
Începe o nouă zi. Începe o nouă dimineață, mai mult sau mai puțin leneșă. De obicei este mai mult decât mai puțin, dar astăzi, a fost un miracol, și eram gata gata să mă trezesc și mai devreme ca să lucrez la Împărăția Domnului cu toată puterea și cu toată voința și cu tot sufletul meu!... până când adorm la loc, după ce spun o mică rugăciune de iertare și de mulțumire Domnului pt faptul că na, mai există un curs imediat după asta pe care-l ratez și pe care-l înlocuiesc cu o oră dulce de somn.

Toate bune și frumoase. Ne trezim, ne spălăm, ne îmbrăcăm și pornim la luptă într-o nouă zi. Pornim la luptă împotriva lenei de a merge la școală, împotriva comodității de a lua autobuzul îngrămădit și deloc înmiresmat, împotriva poftelor de a mânca tot felul de prostii și împotriva multor altor nimicuri care pentru noi sunt de o importanță majoră și pe care dacă nu le învingem astăzi, atunci, cine știe, poate vor pune stăpânire pe toată ființa noastră chiar în momentele care urmează! Sau poate nu, poate totuși nu suntem chiar atât de porniți să ne autochinuim, și ne gândim mai bine la Domnul, la cum El ne mângâie diminețile arătându-ne cum răsare soarele sau cum cântă păsările prin cine știe ce boscheți uitați de lume sau cum un câine surprinzător de curat dintr-un parc dă din coadă și trece pe lângă noi sau chiar printr-un mic școlar care-și cară ghiozdanul cu capul în pământ, gândindu-se, poate, ca mine pe vremea aia, la desenele animate care-l așteaptă acasă după școală. Neîncercând să lupte din toată ființa lui împotriva poftelor de a se uita la desene, ci așteptând cu nerăbdare, și uitând până la urmă de ele, în decursul orelor de școală...

Poate la fel ca acel mic școlar suntem și noi în ochii Domnului... Poate la fel ne stă și nouă gândul la tot felul de desene animate pe care le avem în mintea noastră în drumul nostru spre școala vieții, poate la fel ne animăm și noi mintea, imaginându-ne cum suntem super eroi, cum primim o mărire de salariu fiindcă muncim mult, cum suntem laudați de persoanele pe care le iubim, cum ajutăm un bătrânel pe stradă și ne bucurăm pentru el și pentru noi, cum încercăm din toate puterile noastre să slujim cât mai mult și mai bine și mai de calitate, pentru că așa vom fi văzuți, și cine știe, poate așa va fi văzut și Domnul prin noi!

Dar poate că până la urmă, ca și acel școlar, când intrăm la școală, se întâmplă să uităm de visele noastre, se întâmplă să ne mai zboare gândul la desene animate. Poate din cauză că lecția la matematică e mai interesantă decât ne așteptam. Sau poate din cauză că e mai grea decât credeam, poate din cauză că învățătorul ăsta nou e mai sever decât ne convine nouă și uneori ne mai și pedepsește pentru că în loc să fim atenți la el, noi ne gândim la desenele noastre animate, sau jucăm avioane pe sub bancă cu colegu'. Și când se întâmplă și ne prinde nu ne convine. Uneori ni se pare că merităm, că deh, mă jucam, e drept, ce să mai comentez. Poate că exagerează el, învățătorul, că mă pune să stau la colț 10 minute, în loc de 5, că mă vede toată clasa și că dup-aia mai și râde de mine

prin pauză... dar de cele mai multe ori, ni se pare că nu merităm! Ni se pare că pedeapsa era crudă. Mă jucam doar avioane, nu făceam gălăgie, nu merit 7 liniare peste palmă! De ce mă lovește? Sunt sută la sută sigur că nu mă mai jucam și a doua zi, era destul să-mi spună! Nu trebuia să mă lovească!

Dar noi, mici copii în ochii Tatălui atotputernic, ce putem ști despre căile Lui? Noi suntem siguri că poate nu merităm o pedeapsă așa cruntă! Noi suntem siguri că existau și alte căi...nu? Adică în toată acea atotputernicie a Sa, nu se poate să nu fi existat și alte căi... nu? De ce tocmai asta? De ce asta care doare? De ce asta care lasă urme? De ce asta care ne face să plângem, să cerem îndurare, milă?

Ce vede domnul ăsta învățător și nu vedem noi? Doar n-o ști el că mă gândeam la desene în timp ce scriam și desenam monstruleți pe caietul tip 3 de română, în loc să-nvăț să scriu... sau poate că știa...?

Și totuși, uite că după această pedeapsă, am fost atent. Uite că de data asta, n-am mai desenat monstruleți, ci am învățat să fac niște litere. Uite că... știu să citeșc! Uite că știu să scriu! Am găsit cărți! A venit la mine una dintre fetele alea foarte drăguțe din clasă și mi-a zis despre o carte favorită de-a ei! Na, ea era un pic mai mare decât mine, și știa să citească dinainte să vină la școală, și mi-a arătat cartea ei favorită. Era o cărticică mică, dar aveau niște desene foarte faine pe copertă! Și înăuntru, vaaaai câte culori, câte forme, unele trebuiau colorate, unele avea și scris, și erau și câteva poezii pe-acolo, și avea și cântecele, și avea și povești, iar când m-am dus acasă cu ea, mi-a zis mama că de fapt se numesc „fabule”, ce-or fi alea fabule!? Abia știu să pronunț cuvântul corect, și totuși, abia aștept să încep să citeșc cartea! Și sunt sigur că într-o zi îi voi da și eu fetei aceleia o carte favorită de-a mea! Și poate o vom citi împreună! Abia acum îmi dau seama cât de multe îi datorez învățătorului meu! Îmi dau seama că fără el, toate aceste lucruri frumoase nu se întâmplau!

Acum se aproprie seara... E târziu, am avut o zi plină, dar faină... dar parcă am uitat ceva, parcă mă gândeam la ceva specific azi-dimineață și nu mai țin minte ce... eh, poate o fi fost doar un vis urât. Acum e timpul să mă culc, dar înainte, să nu uit să-i aduc o mulțumire dragului meu Tată Sfânt pentru că mi-a dat un învățător așa de bun. Tatăl nostru, care ești în ceruri....

Orașu'n sărbătoare! Orașu'n sărbătoare?

Mihai Ghiurțu

Tot orașul în pregătiri de sărbătoare. Oamenii cu sutele de mii stăteau la rând în oraș, la marea sărbătoare anuală a orașului. Aglomerație, mașini multe, "clapsoane", înjurături, înghesuială, transpirație, clopote, fum de frigărui și mici, haine de piele. Străzi blocate, consum exagerat de combustibil, mașini lovite, certuri, asigurări, poliție.

Crâșme pline, ospătari pe fugă, barmani plicitisiți, vin fiert, pastramă, bere. Ploaie, frig, ceață. Alergătură, cumpărături, gogoși, jucării (bucuria lui Teo), spectacole, lumini, lasere, Opera.

Toate aceste lucruri și încă altele care nu le-am specificat au blocat și sufocat orașul în această perioadă de sărbători de Octombrie, a molcomului nostru oraș, unde lucrurile nu merg niciodată prea repede, și problemele se rezolvă întodeauna în reluare.

Și în toată această vâltoare, într-o zi de miercuri, după amiază, șase oameni, patru femei și doi bărbați, au pornit agale, doi câte doi, să se roage Dumnezeului lor, Domnului Oștirilor, Dumnezeu adevărat care a făcut toate lucrurile, prin care s-au făcut și pentru care s-au făcut. Păreau ruși de realitate. Încojurați de mulțimi, parcă erau dintr-un alt film. Mergeau la distanțe egale unii după alții, cu ochii în pământ, și în tăcerea lor profundă se auzeau bolborosind cuvinte, cu siguranță neînțelese de ceilalți. Cu toate acestea, au trecut se pare neobservați, și nebăgați în seamă. Nu i-a oprit nimeni, și nu s-a uitat nimeni la ei. Restul oamenilor erau prea ocupați cu sărbătoarea orașului ca să aibă timp să observe 6 oameni, liniștiți în Duhul lor, care mergeau în contrasens cu mulțimea preocupată, dar în ton și după așteptările Dumnezeului lor, care ar fi trebuit să fie și al celorlalți care umblau precum evreii după dumnezei străini, idoli, morți etc.

Cred că Dumnezeu nu a fost prea fericit, văzând creatura cum căuta alt făcător, alți dumnezei, cum oamenii aleargă după nimicuri, și lucruri pieritoare, care nu zidesc, și nu înnobilează sufletele.

Dar a fost frumos... au fost și călușei și balansoare și scrânciobe...

Introspecție

Dragilor,

Azi m-am gândit (și am rămas uimită când Marius mi-a zis că s-a gândit la același lucru) că ar fi bine să aduc înaintea Domnului biserica noastră, ÎMPREUNĂ cu celelalte biserici din Iași și de ce nu, cu Biserica din România.

Ce șansă aveau neamurile din vremea împăraților lui Israel să Îl cunoască pe Domnul dacă poporul Domnului îmbrățișase aceiași idoli pe care îi aveau aceștia și dacă se temeau de zeii acelor popoare? Cine să îi spună unui căutător, despre Domnul, care a creat cerurile și pământul, care domnește mai presus de orice nume și care este SINGURUL Dumnezeu adevărat? Cum să îi spună un om care se mai închină și Astarteei și lui Baal și oștirii cerurilor etc...?

Dragii mei, idoli acestei lumi sunt și în Biserica Sa. De aceea de multe ori nu avem curajul, puterea să spunem : "Vino la Isus! El este deajuns! El îmi dă bucurie și nimic nu mă satură ca EL! El este moștenirea care satură pe deplin!"

Cum să spunem asta, când zeii lumii acesteia îi purtăm cu noi oriunde ne ducem? Iubire de bani, iubire de sine, goana după o carieră înfloritoare, autorealizare, să am, să gust, să merg și acolo și dincolo, eu, eu și numai eu de dimineața până seara.... idoli aceștia aduc cu sine alte lucruri: Dumnezeu pe locul 2 (sau mai jos), nepăsare față de oameni, față de mântuirea lor, timp exagerat dat muncii în detrimentul familiei, relațiilor, frământări care nu satură sufletul, ci îl golesc de tot ce este bun și ne transformă în oameni obsedați de idealuri, de

nimic...

Și ne mirăm de ce nu avem bucuria mântuirii, de ce suntem amărâți și fără entuziasm... de ce nu iubim oamenii, nu ne pasă de ei... de ce... pentru că Izvorul bucuriei a fost astupat cu pietre, pentru că a

fost uitat și ne-am îndoit de potențialul său... pentru că ne-am zidit puțuri sparte care nu țin apa, așa cum spune Dumnezeu în Ieremia 2:12,13.

Iată visul Domnului cu privire la Biserica Sa:

"Căci, cum se lipește brâul de coapsele unui om, așa Îmi lipisem Eu toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda, zice Domnul, CA SĂ FIE POPORUL MEU, NUMELE MEU, LAUDA MEA ȘI SLAVA MEA" (Ieremia 13:11)

Să ne rugăm cu pocăință pentru noi înșine, pentru Biserica Neemia și pentru Biserica din România! Să facem curățenie, asemenea împăratului Iosia și să sfărâmăm idoli. Să cerem îndurare și să ne amintim, așa cum spune textul de mai sus, de destinul pe care ni-l dorește Dumnezeu!

Cu drag și dorința unei curățiri proprii mai întâi!

Încotro, Mathias?

Mathias Stoica

Era o zi frumoasă în satul Rediu, reședința mea nouă de un an încoace și tocmai mă pregăteam să plec la întâlnirea săptămânală cu frații mei de la grupul de casă. Ca un ceas, cursa regulată mă ia din Rediu și mă lasă la capăt de linie, undeva pe lângă supermarketul Billa.

De acolo, profitând de ocazie, mă servesc cu o Cola și ceva cipsuri (dar să rămână între noi) și mă îndrept pe jos spre cartierul Galata unde avea loc întâlnirea de grup. Trec pe lângă Gară și merg tot înainte, bucurându-mă în acest fel de experiența de a descoperi singur orașul Iași.

Trebuie să menționez că nu am mai mers niciodată pe jos pe distanțe așa de mari. Să fi trecut un sfert de oră și mă trezesc în intersecția de la Podul de Piatră, uimit și confuz, deoarece mă așteptam ca pe dreapta să găsesc o pasarelă, o cale ferată, un tren ceva, dar când colo doar Bahluuiul. De aici, însă, mai aveam fix 5 minute până la destinație, dar nesiguranța m-a îndemnat să cer ajutorul cetățenilor.

– Nu vă supărați, doresc să ajung în cartier Galata, mă puteți ajuta?

– Îmi pare rău, îmi răspunde prin semne un cetățean, pesemne străin, deoarece nu a făcut decât să mormăie ceva, semn că nu mă putea ajuta.

– Te-aș ajuta, dar sunt nou în oraș și nu cunosc cartierele. Mai întreabă și tu pe altcineva.

Dezamăgit și încurcat, mă îndrept spre o doamnă însărcinată, gândindu-mă că musai trebuie să știe.

– Oo, sigur pușor, trebuie să mergi în direcția aceea, îmi răspunde ea zâmbindu-mi frumos.

Direcția menționată era taman în sensul opus, adică spre Canta (locul de unde venisem). Neștiind acest lucru și cu încredere în zâmbetul doamnei am luat autobuzul 30 și am ajuns în Canta. Când am coborât, mai că îmi venea să plâng (așa-i, și băieții plâng câteodată) dar m-am abținut. Mă gândeam acum cum să ajung acasă, că de grup îmi pierdusem speranța. Ultima cursă spre Rediu plecaseră, căci era trecut de ora 18 și ca scenariul să fie și mai dramatic, nu aveam nici telefon la mine.

Din nou spiritul civic a învins frica și am cerut ajutorul cetățenilor.

– Nu vă supărați, mă puteți ajuta cu un telefon să o sun pe mama? M-am rătăcit și trebuie să o contactez de urgență!

– Îmi pare rău, nu am credit, îmi răspunde ursuz un cetățean.

– Vezi-ți mâi de treabă, că vă știu eu pe voi. Spui așa și

pe urmă o iei la goană cu tot cu telefon, îmi răspunde altul cu neîncredere.

– Ei bine, hai, dar să fie scurt, se lăsase convinsă după multe insistențe o doamnă. După ce am vorbit cu mama am decis să merg totuși la grup. Acasă nu puteam ajunge singur, iar m a m a f i i n d însărcinată și fără

mașină nu mă putea ajuta. Tata nu era în oraș, deci singura soluție a fost să mă încred în doamna de lângă mine care s-a oferit să urce cu mine în tramvaiul care mergea spre Galata.

Tot încercând să mă liniștească dintr-una în alta m-a întrebat dacă sunt creștin după evanghelie, iar eu mirat de întrebare am răspuns scurt: Da. M-a întrebat dacă merg de bună voie sau mă obligă cineva. Eu i-am spus că merg pentru că îmi place și pentru că m-am născut cu astfel de deprinderi. Ba mai mult, i-am povestit că acum mă îndrept spre un grup de casă, unde studiem din Biblie, că biserica la care merg este o biserică care promovează o viață trăită după Cuvântul lui Dumnezeu.

– Ei, săracațuț de tine, mă dojenea ea. Acum ești copil și poate că părinții te obligă, dar tu să știi că eu mă rog ca atunci când vei fi mare să decizi tu singur la ce biserică să mergi. Uite, după ce faci 18 ani să știi că poți veni la biserică la mine, mă încuraja ea cu zâmbetul pe buze.

Tramvaiul a oprit, iar eu am ajuns cu bine la grup. Iar acea seară a fost una dintre cele mai frumoase și autentice seri pe care le-am petrecut la grup. Dincolo de grija lui Dumnezeu pentru mine și călăuzirea Lui de a poposi la destinație, nu pot uita dialogul mult mai profund pe care l-am experimentat cu Dumnezeu.

– Încotro mergi tu, Mathias?

– La grup, Doamne! Dar tu, Doamne, încotro?

– Vino după Mine și îți voi arăta!...

– Dar, Doamne, întârzii la grup!

– Nu te teme, vei ajunge la timp!

Concluziile trăgeți-le voi singuri...

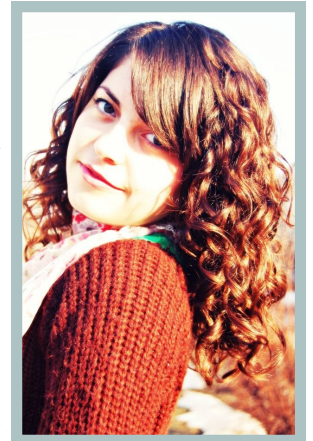
Compararea standardelor cu standardele lui Hristos

Diana Lazar

Trăind într-o lume plină de mizerii, scufundată în nepăsare și dornică să savureze doar plăcerile "inocente" ale păcatelor, este extrem de important să ne ridicăm standardele spirituale și să dorim să-L cunoaștem tot mai mult pe Hristos. Este dezamăgitor să vedem o lume guvernată de imoralitate, de ură și afundată într-o stare permanentă de autojustificare pentru a-și găsi pretexte pentru a nu renunța la păcat. Ne obosește să vedem oameni superficiali, care trăiesc din iluzii deșarte și se hrănesc din conștiința lor adormită, oameni care-și impun limite minime și se mulțumesc cu jumătăți de măsură. Însă singura noastră odihnă o găsim în Tatăl Ceresc, unde putem vedea standardele cristice și astfel nu ne vom mai compara cu ceilalți, care aparent sunt într-o stare mai joasă decât starea noastră. Privind la Cruce, nu vom face altceva decât să acceptăm suferința pentru neprihănire și să luptăm "până la sânge" împotriva păcatului. Făcând aceasta, vom ști să ne evaluăm corect astfel încât să fim conștienți că întotdeauna standardele și principiile noastre pot fi ridicate prin raportarea la Marele Preot. Statutul nostru de "străini și călători" ar trebui să ne facă să realizăm responsabilitatea noastră de a lumina în întuneric și să ne ajute în luarea deciziilor întrucât noi nu aparținem acestei

lumi înrobite de cel rău. Doresc ca această viață trăită ca un abur care se arată puțin și apoi piere, să reprezinte încă o motivație pentru a fi morți față de păcate și să trăim pentru neprihănire, iar scopul nostru să fie sfințirea, fără de care noi nu-L putem vedea pe Dumnezeu.

Fie ca versetul din 1 Tesaloniceni 5.23: "Dumnezeu păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin, și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos." să ne umple inimile și să ne inunde atunci când facem alegeri, ce vor avea urmări în viețile noastre. Și să nu uităm, Dumnezeu ne vrea în întregime pentru El, nu vrea doar manifestări creștine și cuvinte frumoase îmbrăcate, ci vrea să-I dăm totul, inclusiv gândurile și trăirile personale.

Foame de har

Patricia Epure Krișan

Trăim într-o lume flămândă. Oamenii flămânzesc după har. Și când altcândva e mai ușor de observat acest lucru decât cu ocazia sărbătorilor Iașilor? Mii.. zeci de mii de oameni flămânzi... vin an de an ca să repete tradiția. Din gură în gură se povestesc „minuni”. „Minunile” făcute de cea în care își pun toate speranțele.

Poveștile diferă și în același timp se repetă ca un lait motiv. Sunt

oameni care se agață de minuni, pentru că fără ele nu ar mai avea nimic. La Sfântă se povestesc întâmplări dramatice. Întâmplări cu boli, cu suferințe, cu separări. Câte lucruri i-a fost dat să audă biete Sfinte! Câte lucruri care sfâșie inima lui Dumnezeu!

E ușor de arătat cu degetul. E ușor atunci când faci parte (fără merit, ci tot datorită Harului) dintr-o biserică vie, în care se proclamă Cuvântul adevărului. Dar ce se întâmplă cu zecile de mii de oameni care nu au un păstor vrednic de sufletele lor veșnice? Ce se întâmplă cu acei oameni suferinzi care caută disperată mântuirea în lucruri fără de folos? Cine-i va găsi pe ei? Cine îi va îndruma spre Acela care a spus despre El Însuși că este Păstorul cel bun, că este Izvorul din care țâșnesc râurile de

apă vie... singura Apă care poate oferi o soluție finală setei de har.

Cartea Ieremia ne aduce aminte de mandatul lui Israel. Mandat pe care ni l-am însușit ulterior noi, Biserica. Suntem noi parte din Biserica Lui? Și dacă suntem, ne îndeplinim mandatul? Da, Mandatul de a arăta lumii pe Dumnezeu cel Viu, de a invita lumea căutătoare la o relație dinamică și mântuitoare. Cine le va striga acestor oameni că nu religia îi mântuie? Poate că cei care ar putea face acest lucru tac. Dar noi? Care este rolul nostru în această lume înstrăinată de har?

Mi-e greu să uit chipul ei. Chipul femeii care ieșea plângând de la Mitropolie în timp ce grupul nostru era într-un marș de rugăciune pentru oraș. Chipul ei mă urmărește. Era un plâns deznădăjduit, un plâns pe care doar apropierea morții îl poate stârni. Probabil se întorcea și ea de la Sfântă după ore, sau poate zile, de stat la coadă în frig. Mi-e greu să cred că Dumnezeu nu i-a auzit strigătul plin de durere. Mi-e greu să cred că pentru credința ei sinceră, Dumnezeu nu a mângâiat-o. Și nădăjduiesc din toată inima că într-un viitor nu prea îndepărtat, cineva cu iubire de Dumnezeu și de oameni, se va apropia de ea și îi va arăta fără să judece, că Dumnezeu se lasă găsit de toți aceia care îl caută cu sinceritate.

Poate voi fi eu... sau poate vei fi tu... Important este doar să ne dorim să fim împlinitori ai destinului pentru care am fost creați! Restul... e în mâna Lui!

Echipe de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,
Silvia Cojocariu,

Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Patricia Krișan,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai,
Cristian Lucaci

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Secretar de redacție:

Dana Bulgariu

Echipe de serviciu:

Patricia Epure Krișan – responsabil de număr
Silviu Bulgariu – tehnoredactor
Silvia Cojocariu – revizor

grauntedemustar@yahoo.com